

A glej nesreče! priklati se v one klanke ljuta guja (kača), ki začne prežati na mladiče, mlade sokoloviče, ter jih zalezuje, da morajo bežati iz gnezda vedno više med skaline. Ko stari sivi sokol zapušča mladiče, da se vspnè za vedno pod sinje oblake, daje jim še zadnje naročilo, da se maščujejo nad kletu alo (kačo).

Eto vjera, eto kletva moja,
Osvetnike vas ostavljam krute
A osvetu na alu prokletu,
I na alu in na aloviče.
Na osvetu moja čeda siva!
Bez slobode života vam nema,
Ni junačtva bez nevolje teške;
A nevolja slogom druge veže,
A junaci u slozi su jaci;
I vi slozi i zadrugi vierni
Svog nedaču okajte babajka
I krvlju mu osvjetljajte krila;
Koji neće, teško njemu bilo:
Sivoga mi nenosio perja,
Nevijo se po nebesku lúku,
Žarkoga se nenagledo sunca;

Nebilo mu ptića odgojica,
Ako l' bilo, ali robovalo.

Z grozo poslušajo ptiči sokoloviči zadnjo željo svojega babajka (očeta). Vsi se zavežejo slovesno, da ga hočejo grozno maščevati. — Vsakdo takoj spozna, kaj pomenja ta alegorija: da je sokol Bošnjak, sokoloviči njegovi sinovi, ki so mirno bivali v svojih selih, dokler se ne priklati kača, krviželjni Turek in njen strupeni zarod. Ta spev je ob jednom uvod celemu epu, ker vedno se ponavlja, kar vila pravi ob koncu speva:

Pa eto ti pobratime dragi,
Što cvijeli po Javorju kletu . . .
Sve ti ptići po razbojih cviele;
Krvavi jim do očuih kljuni,
Grozni nokti do sivoga perja;
Nema dana, kad nije mejdana,
Nema ljeta bez krvnih osvetah,
Niti klanca bez bojna udarca.“

(N. m. 12 nast.)

(Konec.)

Pomladanska.

P ač dolgo, težko smo čakali,
O vîgred, da prisiješ spet;
Razpada zdaj snežena halja,
Pred nami zemlja se razgalja
Iz njé za cvetom sili cvet,
In kal odpira se ob kali,
Kar dolgo, težko smo čakali.

Zdaj slobodno se veselimo,
Hitimo pod nebeški strop
Na ravne travnike, vrtove
In v strme hribe in gozdove,
Da s solncem spremimo v pokop
Poslednji sneg, spomin na zimo.
Zdaj slobodno se veselimo!

O topli žarek, svet prekrasni,
Prirode nepojmljivi red!
Po žilah teče kri živeje,
In tudi v dušo nekaj greje,
Kot bi se tajal trdi led
Otrplih čustev v duši jasni.
O topli žarek, svet prekrasni!

Mi z vami, ptiči lahkokrili,
V naročji božajočih sap
Najrajši kvišku bi vzleteli,
Iz grla čistega zapeli,
Da reke bi grmeči slap
Z zvencečim petjem preglasili,
O ptiči drobni, lahkokrili!

„Le kratek čas, le dni minljive“
Tako bi pevali z višin —
„Poročno krilo zemlja nosi,
Nebó cvetice nánjo trosi;
Zdaj glej, poslušaj, zemlje sin,
Napôji se lepote žive
Ta kratki čas, te dni minljive!“

In ti, pomlad, ti hči nebesna,
Poslanka dobrega Bogá,
Prilagaj gorke nam poljube,
Na čelu gladi temne gube,
Raznetaj ogenj nam srcá,
Zatiraj čustva topo-resna,
O ti pomlad, ti hči nebesna!

Naj tudi hrujejo viharji,
Odmikajo tvoj zlati čas,
Ti vedno lepa, vselej nova,
Kasneja časih, a gotova,
Ogrej, krepčaj, pomlajaj nas,
Ki dan za dnevom smo v viharji
Hladneji, trédneji in starji.

Anton Medved.